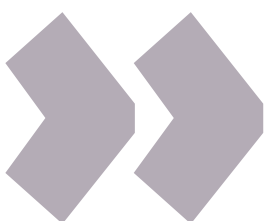

Hogni Mohr, rithöfundur
Mynd: Álvur Haraldsen

Sum eg síggi tað, er ein ikki fangaður í skeivum kroppi, men ein er fangaður í sínum egna eksistensi. Hetta gerst ein rýmingarleið hjá summum

sjálvum. Vit eru innanhokin eksistentielt, og alt er upp til okkum sjálv, og so síggi eg, at fólk royna at finna útvegir, ella rýmingarleiðir úr sínum egna eksistensi. Tað liggur til okkum menniskju, tí vit eru deyðilig og eru tilvitað um tað. Vit síggja tað millum annað í psykiatriskum diagnosum. Eg havi einki ímóti tilílkum diagnosum. Tað er bara vorðið ein sera natúrligur vegur at fara í okkara tíð, at um eg feili okkurt, so kann eg fáa frið ella eg finni ein útveg úr hesum, sigur Hogni Mohr.

Ikki fangaður í skeivum kroppi, men í skeivum eksistensi

Hvat meinar tú við?

– Vit síggja tað millum annað í kjakinum um kyn. Ikki júst seksualitetinum, men í kynskjakinum. Til dømis um ein persónur vil skifta kyn. Tað er legitimt at

kenna tað soleiðis, men eg haldi, at í nógvum førum er tað ikki nakað við kynið at gera. Tað, sum útsælir seg, er menniskja sjálv, sum ikki tolir ella hevur trupuleikar við sínum egna eksistensi. Onkursvegna royna vit at finna okkurt narrativ um okkara lív, sum er at yvirskoða, og av tí at vit altíð uppliva eksistensin úr egnum sjónarhorni, so kunnu vit í hesum døminum hugsa: Eg vil finna ein veg úr mínum egna eksistensi, og tað kann eg gera við at skifta kyn. Tað ber til sum maður at ganga í konufólkaklæðum ella øvugt, ella at lata seg skurðviðgera fyrri at orðna hetta. Sum eg síggi tað, er ein ikki fangaður í skeivum kroppi, men ein er fangaður í sínum egna eksistensi. Hetta gerst ein rýmingarleið hjá summum. Men tá ið ein kemur út, so hevur viðkomandi framvegis sín egna eksistens, sigur Hogni Mohr.

– At fólk gera hetta ella líkn-

andi, havi eg stóra virðing fyrri. Men eg trúgvi ikki altíð upp á narrativið, sum tey siga. Vit kunnu ikki heingja okkara eksistens upp á eina psykiatriska diagnosu ella eina fatan av, hvar vit eru kynsliga. Eg virði hesi fólkini, tí tey gera eina roynd at vera í hesum deyðiliga eksistensinum. Tað er natúrligt, tá ið alt annað er koyrt til síðis, og ein ikki trýr upp á ideologiir ella nakra guddóm. Tað er ikki neyðugt at siga, at tað passar. Eg haldi, at tað er menniskja, ið útsælir seg í einum nógv størri

konteksti enn tað, at tað snýr seg um kyn, enn at tað snýr seg um, at ein er bipolarur ella hvat ein nú er kynsliga, sigur Hogni Mohr.

Allir møguleikar fyrri nøkrum størri eru úttømdir

Er talan um at hylja tað veruliga, ið liggur aftanfyrri?

– Nei, tað er menniskja, sum merkir, at tað er trupult at vera menniskja. Tað hevur altíð verið trupult at vera eitt vesin, ið er deyðstilvitað. Tað er ikki nógv nýtt í hesum. Eg trúgvi, at tá ið allir hesir møguleikarnir fyrri nøkrum størri eru úttømdir, at Gud ikki riggar, at nasisman ikki riggar, at kommunisman ikki riggar, og kapitalisman riggar so als ikki, so er bráðliga alt upp til ein sjálvan, sigur rithøvundurin.

Innanhokið – eisini fitness

Er talan um individualismu?

– Alt er innanhokið. Fólk halda,

at tey kunnu finna sína æru í einum fitnessrúmi. Tað er sera syrgiligt at síggja. Úrslitið er ein ekstremur tótleiki. Tey finna út av, at kroppurin skal síggja út upp á onkran ávísan hátt, og so møtir ein teimum seinni, tá ið tey hava fingið henda stramma búkin og minna afturpartin, men so eru tey nógv minni fitt tá, í mun til tað, tey vóru áðrenn. Tað er keðiligt. Hetta er eisini ein leitan, ið endar í tí sama eksistensinum, sum ein var í áðrenn.

– Ein kendur danskur gudfrøðingur, Peter Kemp, hann er stutt-síðani deyður, segði, at fyrr trúðu fólk upp á tað, sum tey ikki vistu, nú trúgva fólk ikki upp á tað, sum tey vita. Tað er har, vit eru fangað. Vit agera út frá nøkrum, sum vit í grundini ikki trúgva, men kortini, so gera vit tað. Hansara niðurstøða er, at vit trúgva ikki upp á tað, at menniskjan er ein

Eg skrivi ikki fyrri at fólk skulu dáma meg ella tað, sum eg gevi út. Eg vil hvørki vera vælumtóktur ella standa væl í eygunum á nøkrum